

Sygn. akt **IX Ka 130/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Danuta Grunwald**

Sędziowie: **SO Iwona Konopka (spr.)**

SO Monika Popielarska

Protokolant: Adrianna Józefkiewicz

przy udziale prokuratora Ewy Lizakowskiej

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2019 r. sprawy

M. L., s. T. i H., ur. (...) w W.

w przedmiocie wyroku łącznego

na skutek apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie

z dnia 30 października 2018 roku, sygnatura akt **XIV K 253/18**

orzeka

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. C. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego z urzędu w instancji odwoławczej;
3. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IX Ka 130/19

UZASADNIENIE

M. L. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa z dnia 23 maja 2014 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 668/13 za czyn z art. 178a § 1 kk popełniony w dniu 10 lutego 2013 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, wobec którego orzeczono świadczenie pieniężne na podstawie art. 49 § 2 kk w kwocie 600 złotych. Postanowieniem z dnia 23 lipca 2015 roku zarządzo wykonanie zawieszony kary pozbawienia wolności, zaliczając na podstawie art. 63 § 1 kk na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 10-11 lutego 2013 roku. Postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2015 roku o sygn., akt XII Ko 2925/15 zmieniono postanowieniem z 23 lipca 2015 roku

w ten sposób, że nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności. Kara objęta wyrokiem łącznym z pkt. 4.

2. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 24 czerwca 2015 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 353/15 za czyn z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia

29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 20 stycznia 2014 roku na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin

w stosunku miesięcznym, zaliczając na podstawie art. 63 § 1 kk na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania w dniu 24 listopada 2014 roku. Kara objęta wyrokiem łącznym z pkt. 4.

3. Sądu Rejonowego Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 2 lipca 2015 roku

w sprawie o sygn. akt XIV K 437/15 za czyn z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 19 maja 2015 roku na karę 70 stawek dziennych grzywny po 30 złotych każda, zaliczając na podstawie art. 63 § 1 kk na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania

w dniu 19 maja 2015 roku, postanowieniem z dnia 25 września 2015 roku o sygn. akt XII Ko 4676/15 rozłożono pozostałą karę grzywny na raty w kwocie 2040 złotych na 10 rat po 204 złote każda płatnych do 25-ego dnia każdego miesiąca, poczynając od 25 października 2015 roku. Kara wykonana w całości.

4. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia

23 listopada 2015 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 531/15 uwzględniającym wyroki Sądu Rejonowego Warszawy-Mokotowa w Warszawie w sprawach o sygn. akt XIV K 668/13, XIV K 353/15 oraz XIV K 437/15. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach XIV K 668/13 i XIV K 353/15 połączono i wymierzono jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 7 miesięcy pozbawienia wolności. Wykonanie kary łącznej warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat.

5. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 09 sierpnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 871/16 z dnia 9 sierpnia 2017r. za czyny popełnione w datach: w dniu 5 kwietnia 2016 roku, w okresie od października 2015 roku do nieustalonego dnia, jednak nie później niż 26 kwietnia 2016r., w dniu

26 kwietnia 2016 r., w dniu 26 listopada 2014r., w dniu 24 sierpnia 2016r. , za czyny

z art. 62 ust. 1, 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

art. 59 ust.1 w/w ustawy wymierzono mu kary roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności; 3 miesięcy pozbawienia wolności; 10 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary zaliczono zatrzymanie w dniach 05.04.2016r. godz.10:55 - 07.04.2016r. godz.15:52; 26.04.2016r. godz. 20:20 -28.04.2016r. godz. 13:48; 26.11.2014r. godz. 21:00-27.11.2014r. godz.14:30; 24.08.2016r. godz.12:30-26.08.2016r. godz.10:55. Kara jest obecnie wykonywana.

6. Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 16 października 2017 roku w sprawie o sygn. akt III K 354/17 za czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby. Orzeczono na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny 50 stawek dziennych po 10 złotych każda. Kara grzywny została wykonana w całości.

7. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 13 lutego 2018 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 68/18 z dnia 13 lutego 2018r. za czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 30 listopada 2016r. wymierzono karę 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Na poczet kary zaliczono zatrzymanie w dniach od 30.11.2016r. godz.22:10 do 01.12.2016r. godz.13:30. Kara podlega wykonaniu.

8. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 27 września 2018 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 585/18 za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 205 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 4 kwietnia 2018r. wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności. Orzeczono nawiązkę w kwocie 3.000 złotych. Na poczet orzeczonej kary zaliczono zatrzymanie w dniach od 04.04.2018 r. do 27.09.2018 r. Kara podlega wykonaniu.

Wyrokiem z dnia 30 października 2018 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, sygn. akt XIV K 253/18, orzekł co następuje:

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk połączył karę ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem wymienionym w pkt. 7 (tj. XIV K 68/18) oraz kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami wymienionym w pkt. 5 (tj. XIV K 871/16), pkt. 6 (tj. III K 354/17) i pkt. 8 (tj. XIV K 585/18)

i wymierzył skazanemu M. L. karę łączną 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej w pkt I kary łącznej zaliczył skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie:

- XIV K 871/16 od 05.04.2016r. godz.10:55 - 07.04.2016r. godz.15:52; 26.04.2016r. godz. 20:20 -28.04.2016r. godz. 13:48; 26.11.2014r. godz. 21:00-27.11.2014r. godz.14:30; 24.08.2016r. godz.12:30-26.08.2016r. godz.10:55; 20.04.2018r. – 30.10.2018r.,
- XIV K 585/18 od 04.04.2018r. do 20.04.2018r.;
- XIV K 68/18 od 30.11.2016r. godz.22:10 do 01.12.2016r. godz.13:30;

III. stwierdził, że w pozostałej części wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;

IV. na podstawie art. 572 kpk postępowanie w zakresie wyroków z punktu 1, 2, 3 i 4 umorzył w całości;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. C. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

VI. zwolnił skazanego od zapłaty kosztów sądowych, określając, iż wydatki wchodzące w ich skład ponosi Skarb Państwa.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył powyższy wyrok w zakresie wysokości orzeczonej kary. Wyrokowi temu zarzucił:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż przy wymiarze kary należało zastosować zasadę asperacji co skutkowało w ramach możliwej kary od 3 lat do 5 lat

i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzeniem kary 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, gdy tymczasem prawidłowa analiza materiału dowodowego w tym stanowiska prokuratury polegającego na wskazaniu, iż właściwą byłoby wymierzenie kary łącznej na zasadach absorpcji winny skutkować tym, iż wymierzona przez Sąd kara łączna winna być oparta na zasadzie absorpcji lub oscylować koło niej.

2. Rażąco niewspółmierność kary łącznej wymierzonej skazanemu poprzez wymierzenie tej kary w wymiarze zbliżonym do kary maksymalnej, gdy tymczasem prawidłowa analiza okoliczności podmiotowych wskazuje na konieczność wymierzenia innej, dużo łagodniejszej kary.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, skarżący wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji lub zbliżonej do niej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona przez obrońcę skazanego apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, albowiem skarżący nie przedstawił w niej takich zarzutów, które skutecznie mogłyby podważyć prawidłowości zaskarżonego wyroku. W ocenie Sądu odwoławczego, w realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do uznania zasadności zarzutów podnoszonych przez skarżącego we wniesionym środku odwoławczym.

Podkreślenia wymaga, że w obecnym stanie prawnym nie ma wątpliwości, że tzw. granica środka odwoławczego limituje nie tylko zakres zaskarżenia, lecz także kierunek tego środka i zarzuty odwoławcze. Mając na uwadze treść zarzutu podnoszonego przez obrońcę skazanego, a dotyczącego rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, stwierdzić należało, że apelacja obrońcy skazanego de facto zwrócona była przeciwko rozstrzygnięciu o karze, nie zaś co do całości wyroku, a na co wskazywał skarżący. Nie ma bowiem racji obrońca, że w przypadku, kiedy przedmiotem rozpoznania jest wyrok łączny, zarzut apelacyjny w zakresie wymiaru orzeczonej kary oznacza w istocie zaskarżenie wyroku w całości. W istocie jednak przy rozpoznaniu każdej ze spraw w postępowaniu odwoławczym należy mieć na względzie treść art. 433 § 1 kpk, który nakazuje Sądowi odwoławczemu, by ten rozpoznał sprawę nie tylko w granicach środka odwoławczego, ale też w szerszym zakresie, wówczas gdy ustawa tak przewiduje; konieczność szerszego rozpoznania sprawy przewiduje zaś m.in. art. 440 kpk (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.02.2018 r., sygn. akt III KK 607/17). Jak wynika jednak z treści samej apelacji – skarżący nie kwestionował przyjętych przez Sąd I instancji przepisów intertemporalnych, sposobu i zasad połączenia orzeczonych wobec M. L. kar czy poszczególnych jednostkowych wyroków, które Sąd orzekający brał pod uwagę przy wydawaniu wyroku łącznego. Sąd odwoławczy przy rozpoznaniu przedmiotowej sprawy również nie dostrzegł, aby Sąd Rejonowy błędnie zastosował obowiązujące przepisy intertemporalne w zakresie dotyczącym wydania wyroku łącznego, jak również zastosował zasady połączenia orzeczonych wobec skazanego kar, czy jednostkowych wyroków. Wskazać należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo, zgodnie z dyspozycją art. 569 § 1 k.p.k., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85 a k.k. i art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.) uznał, że zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego w odniesieniu do wyroków opisanych odpowiednio w punktach 5), 6), 7) i 8) części opisowej wyroku łącznego, tj. wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia 9.08.2017 r. o sygn. akt XIV K 871/14, wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 16.10.2017 r. o sygn. akt III K 354/17, wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia 13.02.2018 r., sygn. akt XIV K 68/18 i wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia 27.09.2018 r. o sygn. akt XIV K 585/18. Podnieść przy tym trzeba, iż zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 396), przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego (tj. Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych) w brzmieniu nadanym wyżej wskazaną ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (tj. przed dniem 1 lipca 2015 r.), chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Innymi słowy: w sytuacji, gdy choćby jeden z wyroków skazujących zapadł po dniu 1 lipca 2015 r., Sąd orzekający w zakresie wydania wyroku łącznego ma obowiązek rozważenia, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., czy dla skazanego względniejsze jest zastosowanie przepisów obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 r. w zakresie wydania wyroku łącznego, czy też – po tej dacie. W realiach przedmiotowej sprawy, zdaniem Sądu odwoławczego, należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy przeprowadził właściwą analizę w tym zakresie i doszedł do prawidłowego przekonania, że względniejsze dla skazanego będzie zastosowanie przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 r. Należało zatem w pełni podzielić wywody Sądu I instancji zaprezentowane w pisemnych motywach wyroku przekonujące o zasadności zastosowania wobec skazanego przepisów obowiązujących po dniu 1 lipca 2015 r. w zakresie połączenia kar orzeczonych prawomocnymi wyrokami opisanymi w punktach 5, 6, 7 i 8, co znalazło odzwierciedlenie w punkcie I wyroku łącznego.

Skoro zatem – zdaniem obrońcy skazanego – zaskarżony wyrok jest nieprawidłowy jedynie w zakresie wymiaru orzeczonej kary poczytywać należy to za zarzut z art. 438 pkt 4 kpk i w tym też zakresie Sąd Okręgowy rozpoznawał zaskarżone orzeczenie. Również treść poniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w istocie odnosiła się do wymiaru orzeczonej kary. Wskazać również należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził przewód sądowy zgodnie z zasadami procedury karnej i nie dopuścił się podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, skutkujących koniecznością uchylecia wyroku niezależnie od granic podniesionych zarzutów, stosownie do wymogów art. 439 kpk lub 440 kpk.

Jak słusznie wskazywał w wywiedzionym środku odwoławczym obrońca skazanego – minimalny wymiar kary łącznej możliwej do orzeczenia przedmiotowym wyrokiem łącznym wynosił 3 lata pozbawienia wolności, a maksymalny 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Skarżący podnosił, że Sąd Rejonowy wymierzył M. L. karę rażąco surową,

a to poprzez niezastosowanie zasady pełnej absorpcji. W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest podstaw do podzielenia twierdzeń obrońcy, zaś Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił przesłanki uzasadniające zastosowanie zasady asperacji. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, że zastosowanie zasady pełnej absorpcji jest rozwiązaniem wyjątkowym i powinno być stosowane sporadycznie, tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach. W opinii Sądu odwoławczego, w odniesieniu do M. L. podstawy takie nie wystąpiły, a tym samym nieuzasadnione byłoby wymierzenie kary w myśl reguły pełnej absorpcji lub

w wymiarze zbliżonym do pełnej absorpcji. Jak przyjmuje się w judykaturze, w przypadku stwierdzenia rażącej niewspółmierności kary w świetle art. 438 pkt 4 kpk dane orzeczenie ulega uchyleniu bądź zmiany jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, występowałyby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć

w instancji odwoławczej. Tym samym, aby zarzut taki mógł zostać uwzględniony skarżący musi wykazać, że Sąd orzekający pominął istotne okoliczności mające wpływ na wymiar kary, bądź tym okolicznościom nie nadał właściwego znaczenia i w konsekwencji wymierzył karę niewspółmierną w stopniu rażącym (vide: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie –

II Wydział Karny z dnia 22 stycznia 2018 r., sygn. akt II AKa 401/17, Legalis nr 1720194). Jednocześnie, bez znaczenia dla stwierdzenia wystąpienia w danej sprawie rażącej niewspółmierności kary pozostaje subiektywna opinia skazanego, kluczowy zaś jest fakt

iż konkretna kara może być postrzegana jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna i przynosząca nadmierną dolegliwość przez ogół społeczeństwa (vide: Wyrok Sądu Apelacyjnego

w Białymstoku – II Wydział Karny z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa 200/17, Legalis nr 1717309).

W ocenie Sądu Okręgowego, w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary argumentacja skarżącego stanowi w niniejszej sprawie jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I instancji. Sąd, oceniając którą z zasad wymiaru kary łącznej należy w danej sprawie zastosować, bierze pod uwagę relacje zachodzące pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, a więc związek przedmiotowo-podmiotowy i odstępy czasu pomiędzy inkryminowanymi zdarzeniami. M. L. czyny opisane w wyrokach podlegających łączeniu popełnił w latach 2015-2018 i – choć w przeważającej części były to czyny spenalizowane w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii – naruszały one różne dobra chronione prawem. Do okoliczności decydujących o związku przedmiotowym należy zaliczyć też tożsamość pokrzywdzonych, ilość i rodzaj naruszonych dóbr prawnych, sposób działania sprawcy, bliskość czasową poszczególnych przestępstw.

W związku podmiotowym chodzi zaś o pobudki jakimi kierował się sprawca, podobieństwo rodzajów winy, zamiarów. Sąd Okręgowy podziela w wyrażony w judykaturze pogląd,

że urzeczywistnienie zasady pełnej absorpcji może nastąpić tylko w sytuacji gdy związki podmiotowo-przedmiotowe zachodzące pomiędzy poszczególnymi przestępstwami są ze sobą bardzo ściśle sprzężone, zaś w realiach niniejszej sprawy – jakkolwiek dostrzegalny jest związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które M. L. został skazany, to związek ten nie jest na tyle ścisły, by uzasadnionym było stosowanie zasady pełnej absorpcji (vide: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - II Wydział Karny

z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKa 42/14, Legalis nr 863127). Podkreślenia wymaga również, że kara łączna to szczególnie rodzaj kary, wymierzanej niejako „na nowo”, a tym samym ma stanowić syntetyczną, całościową ocenę postępowania sprawcy wielu czynów zabronionych. Odnosząc się w tym kontekście do zarzutu wymierzenia – zdaniem obrońcy – zbyt surowej kary łącznej pozbawienia wolności w sytuacji, gdy łączeniu podlegały kara ograniczenia wolności oraz kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wskazać należy, że kara łączna nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, albowiem ma ona stanowić gwarancję racjonalnej polityki karania w stosunku do sprawcy wielu pozostających w realnym zbiegu przestępstw.

Z tego również względu stosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie może być sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działać demoralizująco na sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej, jako instytucji będącej swoistym premiowaniem popełniania przestępstw, do czasu wydania wyroku, stanowiącego cezurę kolejnego realnego zbiegu przestępstw (vide: Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z

dnia 22 września 2016 r., sygn. akt III KK 140/16, Legalis nr 1532489). Co do zasady, orzeczenie kary łącznej może nawet pogorszyć sytuację skazanego.

W opinii Sądu odwoławczego, Sąd I instancji, wymierzając M. L. karę łączną, uwzględnił w sposób kompleksowy dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Analiza uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia prowadzi do konstatacji, że Sąd ten wnikliwie przeanalizował wszelkie okoliczności mające znaczenie dla wymiaru kary – zarówno te korzystne dla skazanego, jak i działające na jego niekorzyść. Niewątpliwie kara łączna musi w stosunku do skazanego osiągać cele zapobiegawcze i wychowawcze, a wskazać należy,

że popełnienie większej ilości przestępstw – jak miało to miejsce w przypadku M. L. – jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z zasady pełnej absorpcji. Potrzeba skutecznego wychowawczego oddziaływania wobec dotkniętego głęboką demoralizacją skazanego, notorycznie popełniającego przestępstwa, nie pozwala bowiem na potraktowanie go w sposób pobłażliwy i wymaga wymierzenia mu kar pozbawienia wolności adekwatnych do rodzaju naruszonych dóbr i wielości popełnionych czynów zabronionych, objętych wyrokiem łącznym. Nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, że dla M. L. konflikt z prawem nie był incydentalnym i jednorazowym zdarzeniem, ale stał się jego sposobem na życie.

Na przestrzeni wielu lat popełnił on kilkanaście czynów zabronionych, co jednoznacznie świadczy o jego wysokim stopniu demoralizacji (vide: Wyrok Sądu Apelacyjnego

w Białymstoku – II Wydział Karny z dnia 8 kwietnia 2015 r., sygn. akt II AKa 49/15, Legalis nr 1242404). Zauważyć również należy, że mimo kolejnych skazań, wymierzone przez sądy kary nie wpływały w sposób wychowawczy na M. L., albowiem w dalszym ciągu popełniał on kolejne czyny zabronione, co z kolei świadczy o negatywnej prognozie kryminologicznej w stosunku do jego osoby. Zastosowanie w takiej sytuacji zasady pełnej absorpcji kar kłóciłoby się z ogólnymi regułami wymiaru kary, gdyż w efekcie stanowiłoby dla skazanego swoistą premię i przejaw praktycznej bezkarności niektórych jego działań niezgodnych z przepisami prawa. Ponadto, jak wynika z opinii o skazanym (k. 18) – jego zachowanie w warunkach izolacji penitencjarnej jest przeciętne, nie był on ani karany ani nagradzany, jak również nie korzystał z ulg, zaś w odniesieniu do przełożonych zachowuje się w sposób regulaminowy. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia fakt, iż proces resocjalizacji przebiega u skazanego prawidłowo oraz,

że przestrzega on regulaminu zakładu karnego nie stanowi jednak okoliczności mogącej go

w sposób nadzwyczajny premiować, albowiem zachowanie takie winno być normą podczas odbywania kary pozbawienia wolności, a nie stanowić podstawę do dodatkowego nagradzania. W tym stanie rzeczy nie sposób zatem stwierdzić, że zachowanie M. L. po popełnieniu poszczególnych czynów zabronionych mogłoby uzasadniać wymierzenie kary łącznej w niższym wymiarze, aniżeli orzeczonej przez Sąd Rejonowy.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd Okręgowy nie podziela twierdzeń skarżącego, że kara 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności była karą rażąco niewspółmierną, niesprawiedliwą czy stanowiącą niedającą się zaakceptować dysproporcję pomiędzy karą wymierzoną a karą zasłużoną. Wręcz przeciwnie – wymierzenie M. L. kary łagodniejszej stanowiłoby w opinii Sądu odwoławczego przejaw nieuzasadnionego premiowania skazanego i było zaprzeczeniem wszelkich okoliczności mających znaczenie dla wymiaru kary łącznej.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwalniając skazanego od ich ponoszenia i przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa, co było uzasadnione aktualną sytuacją życiową i majątkową skazanego. W ocenie Sądu Okręgowego uiszczenie kosztów byłoby obecnie dla skazanego zbyt uciążliwe.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie na rzecz obrońcy skazanego z urzędu, określając jego wysokość zgodnie z § 17 ust. w zw. z § 4

ust. 1-3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 18).

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.